Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

26. srpnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 604/2013 – Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji državljanin treće zemlje podnosi u jednoj od država članica – Članak 20. – Početak postupka određivanja – Podnošenje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Izvješće koje su pripremile službe koje je dostavljeno nadležnim tijelima – Članak 21. stavak 1. – Rokovi predviđeni za podnošenje zahtjeva za prihvat – Prijenos odgovornosti na drugu državu članicu – Članak 27. – Pravni lijek – Opseg sudskog nadzora”

U predmetu C-670/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgericht Minden (Upravni sud u Mindenu, Njemačka), odlukom od 22. prosinca 2016., koju je Sud zaprimio 29. prosinca 2016., u postupku

**Tsegezab Mengesteab**

protiv

**Bundesrepublik Deutschland,**

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, A. Tizzano, potpredsjednik, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič i L. Bay Larsen (izvjestitelj), predsjednici vijeća, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen i K. Jürimäe, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 25. travnja 2017.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za T. Mengesteaba, D. Ottembrino, *Rechtsanwältin*,

– za njemačku vladu, T. Henze i R. Kanitz, u svojstvu agenata,

– za mađarsku vladu, M. Z. Fehér i M. M. Tátrai, u svojstvu agenata,

– za vladu Ujedinjene Kraljevine, C. Crane, u svojstvu agenta, uz asistenciju M. D. Blundella, *barrister*,

* Jezik postupka: njemački

– za Europsku komisiju, M. Condou-Durande i G. Wils, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 20. lipnja 2017.,

donosi sljedeću

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 17. stavka 1., članka 20. stavka 2., članka 21. stavka 1. i članka 22. stavka 7. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108., i ispravak SL 2017., L 49, str. 50.; u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između eritrejskog državljanina Tsegezaba Mengesteaba i Bundesrepublik Deutschland (Savezna Republika Njemačka), kojeg je zastupao Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Savezni ured za migraciju i izbjeglice, Njemačka) (u daljnjem tekstu: Ured), u vezi s odlukom Ureda kojom je odbijen zahtjev za azil T. Mengesteaba, utvrđeno nepostojanje razloga koji zabranjuju njegovo udaljavanje, naložen njegov transfer u Italiju i kojom mu je izrečena zabrana ulaska i boravka u trajanju od šest mjeseci počevši s danom udaljavanja.

## Pravni okvir

### *Pravo Unije*

#### *Uredba (EZ) br. 343/2003*

3 Uredba Vijeća (EZ) br. 343/2003 od 18. veljače 2003. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje (SL 2003., L 50, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 37.) stavljena je izvan snage i zamijenjena je Uredbom Dublin III.

4 Članak 4. stavak 2. Uredbe br. 343/2003 određivao je:

„Zahtjev za azil smatra se podnesenim nakon što je formular koji je podnio podnositelj zahtjeva za azil ili izvještaj koji su pripremile službe stigao do nadležnih tijela odnosne države članice. Ako se zahtjev ne preda u pisanom obliku, vrijeme koje protekne od izjave o namjeri i pripreme izvještaja treba biti što je moguće kraće.”

#### *Uredba (EZ) br. 1560/2003*

5 Točka 7. dijela I. popisa A u Prilogu II. Uredbi Komisije (EZ) br. 1560/2003 od 2. rujna 2003. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 343/2003 (SL 2003., L 222, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 17.), kako je izmijenjena Provedbenom uredbom Komisije (EU) br. 118/2014 od 30. siječnja 2014. (SL 2014., L 39, str. 1.), navodi da je dokaz nezakonitog ulaska na državno područje na vanjskoj granici, među ostalim, „pozitivan rezultat Eurodaca iz usporedbe otisaka prstiju podnositelja molbe s otiscima prstiju uzetih u skladu s člankom 14. [Uredbe (EU) br. 603/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o uspostavi sustava ‚Eurodac’ za usporedbu otisaka prstiju za učinkovitu primjenu Uredbe (EU)

br. 604/2013 […] i o zahtjevima za usporedbu s podacima iz Eurodaca od strane tijela kaznenog progona država članica i Europola u svrhu kaznenog progona te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1077/2011 o osnivanju Europske agencije za operativno upravljanje opsežnim informacijskim sustavima u području slobode, sigurnosti i pravde (SL 2013., L 180, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 78.)].”

### *Direktiva 2013/32/EU*

6 Članak 6. stavci 1. do 4. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013., L 180, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249.; u daljnjem tekstu: Direktiva o postupcima) određuje:

„1. Ako osoba podnese zahtjev za međunarodnu zaštitu tijelu koje je nadležno prema nacionalnom pravu za evidentiranje takvih zahtjeva, zahtjev se evidentira najkasnije tri radna dana od podnošenja zahtjeva.

Ako je zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen drugim tijelima za koja je vjerojatno da zaprimaju takve zahtjeve, ali nisu nadležna za evidentiranje prema nacionalnom pravu, države članice osiguravaju da se zahtjev evidentira najkasnije šest radnih dana od podnošenja zahtjeva.

[…]

2. Države članice osiguravaju da osoba koja je podnijela zahtjev za međunarodnu zaštitu ima učinkovitu mogućnost njegovog što ranijeg podnošenja. […]

3. Ne dovodeći u pitanje stavak 2., države članice mogu zahtijevati da se zahtjevi za međunarodnu zaštitu podnose osobno i/ili na određenom mjestu.

4. Bez obzira na stavak 3., zahtjev za međunarodnu zaštitu smatra se podnesenim ako su obrazac koji je podnio podnositelj zahtjeva ili, ako je predviđeno nacionalnim pravom, službeno izvješće, zaprimila nadležna tijela određene države članice.”

7 Članak 31. stavak 3. te direktive glasi:

„Države članice osiguravaju da se postupak razmatranja zaključi u roku od šest mjeseci od ulaganja zahtjeva.

Ako se zahtjev rješava u postupku iz Uredbe [Dublin III], rok od šest mjeseci počinje teći od trenutka kada država članica koja je nadležna za njegovo razmatranje bude utvrđena u skladu s tom Uredbom, podnositelj zahtjeva je još na državnom području te države članice i pod nadzorom je nadležnog tijela.

[…]”

### *Direktiva 2013/33/EU*

8 Članak 6. stavak 1. Direktive 2013/33/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju standarda za prihvat podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu (SL 2013., L 180, str. 96.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.) propisuje:

„Države članice osiguravaju da u roku tri dana od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, podnositelj zahtjeva dobije dokument izdan na njegovo ime koji potvrđuje njegov status podnositelja zahtjeva ili dokazuje da mu je dopušteno ostati na državnom području države članice dok odluka o njegovom zahtjevu nije konačna ili dok se ne razmotri.

[…]”

9 Članak 14. stavak 2. te direktive određuje:

„Pristup sustavu obrazovanja ne smije se odgađati više od tri mjeseca od datuma na koji je maloljetnik podnio zahtjev za međunarodnu zaštitu ili je zahtjev podnesen u njegovo ime.

[…]”

10 Članak 17. stavak 1. navedene direktive glasi:

„Države članice osiguravaju da su podnositeljima zahtjeva dostupni materijalni uvjeti prihvata kada podnose zahtjev za međunarodnu zaštitu.”

### *Uredba Eurodac*

11 Uredba br. 603/2013 (u daljnjem tekstu: Uredba Eurodac) propisuje u članku 9. stavku 1.:

„Svaka država članica bez odgode uzima otiske svih prstiju svakog podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji ima najmanje 14 godina te ih, u najkraćem mogućem roku i ne kasnije od 72 sata nakon podnošenja njegovog ili njezinog zahtjeva za međunarodnu zaštitu, kako je utvrđeno člankom 20. stavkom 2. Uredbe [Dublin III], šalje središnjem sustavu zajedno s podacima iz članka 11. točaka od (b) do (g) ove Uredbe.

[…]”

12 Članak 14. stavak 1. Uredbe Eurodac propisuje:

„Svaka država članica bez odgode uzima otiske prstiju svih prstiju svakog državljanina treće zemlje ili osobe bez državljanstva koja ima najmanje 14 godina i koju su zadržala nadležna nadzorna tijela pri nezakonitom prelasku granice te države članice na kopnu, moru ili zraku, koja je došla iz treće zemlje i koja nije vraćena ili koja fizički ostaje na državnom području država članica i koja nije pritvorena, zatvorena ili zadržana tijekom cijelog razdoblja između zadržavanja i udaljavanja na temelju odluke o vraćanju te osobe.”

### *Uredba Dublin III*

13 Uvodne izjave 4., 5., 9. i 19. Uredbe Dublin III navode:

„(4) U zaključcima [Europskog vijeća s posebnog sastanka održanog u] […] Tampere[u] [15. i 16. listopada 1999.] navodi se također da bi [zajednički europski sustav azila] u kratkom razdoblju trebao uključivati jasan i provediv način za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za [azil].

(5) Takav bi se način trebao temeljiti na objektivnim, poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe. Trebao bi posebno omogućiti brzo određivanje odgovorne države članice, tako da se osigura učinkovit pristup postupcima za priznavanje međunarodne zaštite i pritom ne ugrozi cilj brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

[…]

(9) Uzimajući u obzir rezultate obavljenih evaluacija provedbe instrumenata prve faze, primjereno je na tom stupnju potvrditi načela na kojima se temelji Uredba [br. 343/2003] i istodobno na temelju iskustva uvesti potrebna poboljšanja učinkovitosti Dublinskog sustava i zaštite koja se podnositeljima zahtjeva priznaje na temelju tog sustava. […]

[…]

(19) Kako bi se zajamčila djelotvorna zaštita prava predmetnih osoba trebalo bi, posebno u skladu s člankom 47. Povelje o temeljnim pravima Europske unije, uspostaviti pravne zaštitne mjere i pravo na djelotvoran pravni lijek u vezi s odlukama o transferu u odgovornu državu članicu. Kako bi se osiguralo poštovanje međunarodnog prava, djelotvornim pravnim lijekom protiv takvih odluka trebalo bi obuhvatiti i preispitivanje primjene ove Uredbe i pravnog te činjeničnog stanja u državi članici u koju se podnositelja zahtjeva transferira.”

14 Članak 3. stavak 2. prvi podstavak te uredbe određuje:

„Kada na temelju kriterija navedenih u ovoj Uredbi nije moguće odrediti nijednu odgovornu državu članicu, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je prva država članica u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.”

15 Članak 4. stavak 1. navedene uredbe propisuje:

„Čim je zahtjev za međunarodnu zaštitu [podnesen] u smislu članka 20. stavka 2. u državi članici, njezina nadležna tijela obavješćuju podnositelja zahtjeva o primjeni ove Uredbe, a posebno o:

[…]

(b) kriterijima za određivanje odgovorne države članice, hijerarhiji takvih kriterija u različitim fazama postupka i o njihovu trajanju, uključujući činjenicu da država članica u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu može postati odgovorna u skladu s ovom Uredbom, i onda kada takva odgovornost nije utemeljena na tim kriterijima;

(c) osobnom intervjuu u skladu s člankom 5. i mogućnosti davanja informacija o prisutnosti članova obitelji, rođaka ili bilo kojih drugih osoba u rodbinskom odnosu u državama članicama, uključujući načine na koje podnositelj zahtjeva može dati takve informacije;

[…]”

16 Članak 6. stavak 4. prvi podstavak iste uredbe propisuje:

„Za potrebe primjene članka 8., država članica u kojoj je maloljetnik podnio zahtjev za međunarodnu zaštitu, što je prije moguće poduzima odgovarajuće mjere za identifikaciju članova obitelji, braće i sestara ili rođaka maloljetnika bez pratnje na državnom području država članica i pritom štiti najbolje interese djeteta.”

17 Članak 13. stavak 1. Uredbe Dublin III glasi:

„Kada se utvrdi na temelju dokaza ili dokaza na osnovu indicija kako je navedeno u dva popisa iz članka 22. stavka 3. ove Uredbe, uključujući podatke iz Uredbe [Eurodac], da je podnositelj zahtjeva pri dolasku iz treće zemlje nezakonito prešao granicu države članice kopnom, morem ili zrakom, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je država članica u koju je na taj način ušao. Ta odgovornost prestaje 12 mjeseci od datuma nezakonitog prijelaza granice.”

18 Članak 17. stavak 1. te uredbe propisuje:

„Iznimno od članka 3. stavka 1. svaka država članica može odlučiti da razmotri zahtjev za međunarodnu zaštitu koji u njoj podnese državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva i onda kada takvo razmatranje nije njezina odgovornost na temelju kriterija iz ove Uredbe.

[…]”

19 Članak 18. stavak 1. navedene uredbe određuje:

„Odgovorna država članica u skladu s ovom Uredbom obvezna je da:

(a) pod uvjetima iz članaka 21., 22. i 29. prihvati podnositelja zahtjeva koji je podnio zahtjev u drugoj državi članici;

(b) pod uvjetima iz članaka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati podnositelja zahtjeva čiji se zahtjev razmatra i koji je zatražio međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koji je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku;

(c) pod uvjetima iz članaka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva koja je povukla zahtjev koji se razmatra i zatražila međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koja je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku;

(d) pod uvjetima iz članaka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva čiji je zahtjev odbijen i koja je zatražila međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koja je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku.”

20 Članak 20. stavci 1., 2. i 5. iste uredbe propisuje:

„1. Postupak za određivanje odgovorne države članice započinje čim je u državi članici prvi put podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

2. Smatra se da je zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen kada obrazac koji je podnio podnositelj zahtjeva, ili izvješće koje su pripremila tijela, dođe do nadležnih tijela predmetne države članice. Kada se zahtjev ne podnosi u pisanom obliku, vrijeme između izjave o namjeri i pripreme izvješća mora biti što je moguće kraće.

[…]

5. Podnositelja zahtjeva, koji je prisutan u drugoj državi članici bez dokumenta o boravku ili koji u toj državi članici podnese zahtjev za međunarodnu zaštitu nakon povlačenja prvog zahtjeva koji je podnesen u drugoj državi članici tijekom postupka određivanja odgovorne države članice, država članica u kojoj je najprije bio podnesen taj zahtjev za međunarodnu zaštitu, ponovno prihvaća, pod uvjetima iz članaka 23., 24., 25. i 29., s namjerom okončanja postupka za određivanje odgovorne države članice.

[…]”

21 Članak 21. stavak 1. Uredbe Dublin III glasi:

„Kada država članica, u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu, smatra da je druga država članica odgovorna za razmatranje zahtjeva, može što je prije moguće, a u svakom slučaju u roku tri mjeseca od datuma na koji je zahtjev podnesen u smislu članka 20. stavka 2., zatražiti od druge države članice da prihvati podnositelja zahtjeva.

Neovisno o prvom podstavku, u slučaju pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u vezi s podacima upisanima u skladu s člankom 14. Uredbe [Eurodac], zahtjev se šalje u roku od dva mjeseca od primitka tog pozitivnog rezultata u skladu s člankom 15. stavkom 2. te uredbe.

Kada se zahtjev za prihvat podnositelja ne podnese u rokovima utvrđenim u prvom i drugom podstavku, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je država članica u kojoj je zahtjev podnesen.”

22 Članak 22. Uredbe Dublin III određuje:

„1. Zamoljena država članica obavlja potrebne provjere i donosi odluku o zahtjevu za prihvat podnositelja zahtjeva u roku dva mjeseca od zaprimanja zahtjeva.

[…]

3. Komisija provedbenim aktima uspostavlja i redovito preispituje oba popisa s navedenim odgovarajućim elementima dokaza ili dokaza na osnovu indicija u skladu s kriterijima navedenim u točkama (a) i (b) ovog stavka. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom razmatranja iz članka 44. stavka 2.

(a) Dokazi:
   i. to se odnosi na formalne dokaze kojima se određuje odgovornost u skladu s ovom Uredbom, sve dok nisu osporeni dokazima o suprotnom;

[…]

6. Kada država članica moliteljica traži žuran odgovor […], zamoljena država članica ulaže sve napore da zadovolji traženi rok. U iznimnim slučajevima kada se može pokazati da je razmatranje zahtjeva za prihvat podnositelja zahtjeva posebno složeno, zamoljena država članica može dati odgovor nakon traženog roka, ali u svakom slučaju u okviru jednog mjeseca. […]

7. Nepostupanje u dvomjesečnom roku iz stavka 1. i jednomjesečnom roku iz stavka 6. jednako je prihvaćanju zahtjeva i ima za posljedicu obvezu prihvata osobe, uključujući i obvezu osiguranja odgovarajućih priprema za dolazak.”

23 Članak 27. stavak 1. te uredbe propisuje:

„Podnositelj zahtjeva […] ima pravo na djelotvoran pravni lijek, u obliku žalbe protiv odluke o transferu ili činjeničnog i pravnog preispitivanja te odluke pred sudom.”

24 Članak 28. stavak 3. navedene uredbe glasi:

„Zadržavanje mora biti što je kraće moguće i ne smije trajati dulje nego što je to razumno potrebno kako bi se s dužnom pažnjom proveli potrebni upravni postupci sve do provedbe transfera u skladu s ovom Uredbom.

Kada je osoba zadržana u skladu s ovim člankom, rok za podnošenje zahtjeva za prihvat ili ponovni prihvat ne smije prelaziti jedan mjesec od podnošenja zahtjeva. […]

[…]

Kada država članica moliteljica ne podnese zahtjev za prihvat ili ponovni prihvat u propisanim rokovima […], osoba se više ne smije zadržavati. […]”

### *Njemačko pravo*

25 Članak 5. stavak 1. Asylgesetza (Zakon o azilu), u verziji objavljenoj 2. rujna 2008. (BGBl. 2008. I, str. 1798., u daljnjem tekstu: AsylG), određuje:

„Odluke o zahtjevima za azil donosi [Ured]. [Ured] je na temelju ovog zakona nadležan i za poduzimanje mjera i donošenje odluka u području prava stranaca.”

26 Članak 14. stavak 1. AsylG-a propisuje:

„Zahtjev za azil podnosi se podružnici [Ureda] koja je ustrojena pri prihvatnom centru koji je nadležan za prihvat stranaca.”

27 Članak 23. AsylG-a glasi:

„(1) Stranac koji je prihvaćen u prihvatnom centru dužan je bez odgode, odnosno na dan koji odredi prihvatni centar, osobno pristupiti u podružnicu [Ureda] radi podnošenja svojeg zahtjeva za azil.

2. […] Prihvatni centar bez odgode obavještava podružnicu [Ureda], koja je ustrojena pri tom centru, o tome da je stranac bio prihvaćen […].”

28 Članak 63.a stavak 1. AsylG-a određuje:

„Strancu koji traži azil, a koji još nije podnio zahtjev za azil, izdaje se bez odgode potvrda o prijavi kao tražitelja azila. Potvrda sadržava osobne podatke i fotografiju tražitelja azila te naziv prihvatnog centra u koji stranac bez odgode mora pristupiti radi traženja azila.”

## Glavni postupak i prethodna pitanja

29 T. Mengesteab zatražio je 14. rujna 2015. u Münchenu (Njemačka) azil od Regierung von Oberbayern (Vlada Gornje Bavarske, Njemačka). To tijelo mu je istoga dana izdalo prvu potvrdu o prijavi kao tražitelja azila. Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (Središnje tijelo za strance u Bielefeldu, Njemačka) izdao mu je 8. listopada 2015. drugu istovrsnu potvrdu.

30 Iako tijekom postupka pred sudom koji je uputio zahtjev nije bio utvrđen trenutak u kojem je jedno od tih tijela poslalo Uredu informacije o podnositelju zahtjeva, taj je sud ipak mogao utvrditi da je T. Mengesteab u više navrata slao Uredu svoju potvrdu o prijavi kao tražitelja azila te da je Ured najkasnije 14. siječnja 2016. primio izvornik te potvrde, njezinu presliku odnosno glavne informacije koje su u njoj bile sadržane.

31 T. Mengesteab saslušan je 22. srpnja 2016. u Uredu te mu je omogućeno podnošenje formalnog zahtjeva za azil.

32 Budući da je provjerom u sustavu Eurodac utvrđeno da su otisci prstiju dotične osobe bili uzeti u Italiji, Ured je 19. kolovoza 2016. zatražio od talijanskih tijela da prihvate T. Mengesteaba na temelju članka 21. Uredbe Dublin III.

33 Talijanska tijela nisu odgovorila na taj zahtjev za prihvat.

34 Ured je odlukom od 10. studenoga 2016. odbio Mengesteabov zahtjev za azil, utvrdio nepostojanje razloga koji zabranjuju njegovo udaljavanje, naložio njegov transfer u Italiju i izrekao mu zabranu ulaska i boravka u trajanju od šest mjeseci počevši s danom udaljavanja.

35 T. Mengesteab osporavao je tu odluku Ureda pred Verwaltungsgerichtom Minden (Upravni sud u Mindenu, Njemačka) te je uz tužbu podnio zahtjev za suspenzivni učinak. Sud je 22. prosinca 2016. prihvatio taj zahtjev za suspenzivni učinak.

36 U potporu svojoj tužbi tužitelj u glavnom postupku tvrdi da je odgovornost za razmatranje njegova zahtjeva za međunarodnu zaštitu prenesena na Saveznu Republiku Njemačku primjenom članka 21. stavka 1. Uredbe Dublin III s obzirom na to da je zahtjev za prihvat bio podnesen tek nakon isteka tromjesečnog roka propisanog u prvom podstavku te odredbe.

37 Sud koji je uputio zahtjev navodi da njemačko pravo razlikuje postupak traženja azila, koji se uobičajeno provodi pred drugim tijelom, a ne Uredom, od podnošenja formalnog zahtjeva za azil pred tim Uredom. Državljanina treće zemlje koji traži azil upućuje se u prihvatni centar, gdje prima potvrdu o prijavi kao tražitelj azila. Taj centar mora zatim bez odgode obavijestiti Ured o činjenici da je dotična osoba zatražila azil. Međutim, tijela zadužena za tu informaciju često su propustila ispuniti tu obvezu, osobito u drugom tromjesečju 2015., zbog neuobičajenog povećanja broja tražitelja azila koji su ušli u Njemačku tijekom tog razdoblja. U tim su okolnostima mnogobrojni tražitelji azila morali čekati više mjeseci za podnošenje svojih formalnih zahtjeva za azil, pri čemu nisu bili u mogućnosti ubrzati taj postupak.

38 U tim je okolnostima Verwaltungsgericht Minden (Upravni sud u Mindenu, Njemačka) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Može li tražitelj azila zahtijevati prijenos odgovornosti na državu članicu moliteljicu zbog proteka roka za podnošenje zahtjeva za ponovni prihvat (članak 21. stavak 1. treći podstavak Uredbe [Dublin III])?

2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrdan: može li tražitelj azila zahtijevati prijenos odgovornosti čak i ako ga je zamoljena država članica i dalje spremna prihvatiti?

3. Ako je odgovor na drugo pitanje niječan: može li se zaključiti iz izričitog ili prešutnog pristanka zamoljene države članice (članak 22. stavak 7. Uredbe [Dublin III]) da ga je ona i dalje spremna prihvatiti?

4. Može li dvomjesečni rok iz drugog podstavka članka 21. stavka 1. Uredbe [Dublin III] proteći nakon isteka tromjesečnog roka iz prvog podstavka članka 21. stavka 1. Uredbe [Dublin III] ako država članica moliteljica dopusti da prođe više od jednog mjeseca od početka tromjesečnog roka prije nego što podnese zahtjev podatkovnoj bazi Eurodac?

5. Smatra li se zahtjev za međunarodnu zaštitu u smislu članka 20. stavka 2. Uredbe [Dublin III] podnesenim već kada je prvi puta izdana potvrda o prijavi kao tražitelja azila ili tek onda kada je upisan formalan zahtjev za azil? Osobito:
   a) je li potvrda o prijavi kao tražitelja azila obrazac ili izvješće u smislu članka 20. stavka 2. Uredbe [Dublin III]?
   b) je li nadležno tijelo u smislu članka 20. stavka 2. Uredbe [Dublin III] tijelo nadležno za primanje obrasca ili pripremu izvješća ili tijelo nadležno za odlučivanje o zahtjevu za azil?
   c) smatra li se da je nadležno tijelo primilo izvješće kada su mu priopćeni bitni elementi obrasca ili izvješća ili je u tu svrhu potrebno da mu budu dostavljeni izvornik ili kopija izvješća?

6. Je li posljedica zakašnjenja između prvog zahtjeva za azil ili prvog izdavanja potvrde o prijavi kao tražitelja azila i podnošenja zahtjeva za ponovni prihvat prijenos odgovornosti na državu članicu moliteljicu analognom primjenom članka 21. stavka 1. trećeg podstavka Uredbe [Dublin III] ili obveza za državu članicu moliteljicu da preuzme odgovornost u skladu s prvim podstavkom članka 17. stavka 1. Uredbe [Dublin III]?

7. Ako je odgovor na šesto pitanje u pogledu jedne od dviju mogućnosti potvrdan: od kojeg trenutka se može smatrati da postoji nerazmjerno kašnjenje kod podnošenja zahtjeva za ponovni prihvat?

8. Je li zahtjevom za ponovni prihvat u kojem je država članica moliteljica navela samo datum ulaska na njezino državno područje i datum podnošenja formalnog zahtjeva za azil, ali ne i datum prvog zahtjeva za azil ili datum prvog izdavanja potvrde o prijavi kao tražitelja azila poštovan rok iz prvog podstavka članka 21. stavka 1. Uredbe [Dublin III] ili je takav zahtjev ‚bez učinka'?"

## Postupak pred Sudom

39 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je od Suda provedbu ubrzanog prethodnog postupka predviđenog člankom 105. Poslovnika Suda.

40 Predsjednik Suda prihvatio je taj zahtjev rješenjem od 15. veljače 2017., Mengesteab (C-670/16, neobjavljeno, EU:C:2017:120).

## O prethodnim pitanjima

### *Prvo i drugo pitanje*

41 Svojim prvim i drugim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 27. stavak 1. Uredbe Dublin III tumačiti na način da se podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu može pozivati, u okviru pravnog lijeka protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, na istek roka propisanog u članku 21. stavku 1. navedene uredbe, i to čak u slučaju kada ga je zamoljena država članica spremna prihvatiti.

42 U članku 27. stavku 1. Uredbe Dublin III precizirano je da podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu ima pravo na djelotvoran pravni lijek, u obliku žalbe protiv odluke o transferu ili činjeničnog i pravnog preispitivanja te odluke pred sudom.

43 Opseg pravnog lijeka koji podnositelju zahtjeva za međunarodnu zaštitu stoji na raspolaganju protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega detaljno je naveden u uvodnoj izjavi 19. te uredbe, u kojoj se napominje da bi, u svrhu osiguravanja poštovanja međunarodnog prava, djelotvoran pravni lijek protiv odluka o transferu koji je uspostavljen navedenom uredbom trebao obuhvatiti preispitivanje, s jedne strane, primjene te iste uredbe i, s druge strane, pravnog te činjeničnog stanja u državi članici u koju se podnositelja zahtjeva transferira (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 38. i 39.).

44 Navedena pojašnjenja potvrđuje opći razvoj sustava određivanja države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil podnesenog u jednoj od država članica (u daljnjem tekstu: Dublinski sustav), koji je proizišao iz usvajanja Uredbe Dublin III i u njoj navedenih ciljeva (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 45.).

45 Kad je riječ o tom razvoju, valja podsjetiti da se zakonodavac Unije u toj uredbi nije ograničio na uvođenje organizacijskih pravila kojima se uređuju odnosi među državama članicama kako bi se odredilo koja je od njih odgovorna, nego je odlučio u taj postupak uključiti podnositelje zahtjeva za azil obvezujući države članice da ih obavijeste o kriterijima za određivanje odgovornosti i da im omoguće davanje informacija potrebnih za njihovu pravilnu primjenu te osiguravajući im pravo na djelotvoran pravni lijek protiv moguće odluke o transferu kojom završava postupak (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 47. do 51.).

46 Što se tiče ciljeva navedene uredbe, treba osobito naglasiti da iz njezine uvodne izjave 9. proizlazi da ona, potvrđujući načela na kojima se temelji Uredba br. 343/2003, uvodi, na osnovi iskustava iz prakse, potrebna poboljšanja učinkovitosti ne samo Dublinskog sustava nego i zaštite koja se priznaje podnositeljima zahtjeva, a koja se osobito postiže djelotvornom i potpunom sudskom zaštitom koja im se pruža (vidjeti presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 52.).

47 Međutim, usko tumačenje opsega prava na pravni lijek predviđenog u članku 27. stavku 1. Uredbe Dublin III moglo bi omesti ostvarivanje tog cilja (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 53.).

48 Iz prethodno navedenog proizlazi da se ta odredba mora tumačiti na način da osigurava podnositelju zahtjeva za azil djelotvornu sudsku zaštitu koja mu jamči, među ostalim, mogućnost podnošenja pravnog lijeka protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, koji se može odnositi na razmatranje primjene te uredbe, uključujući poštovanje postupovnih jamstava propisanih navedenom uredbom (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, t. 22.).

49 U tom pogledu, iako se primjena Uredbe Dublin III u biti temelji na provedbi postupka određivanja odgovorne države članice na temelju kriterija navedenih u poglavlju III. te uredbe (presude od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 41., i od 7. lipnja 2016., Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, t. 23.), treba naglasiti da je taj postupak jedan vid postupaka prihvata i ponovnog prihvata koji se obavezno moraju provoditi u skladu s pravilima utvrđenima, među ostalim, u poglavlju VI. navedene uredbe.

50 Kao što je to navela nezavisna odvjetnica u točki 72. svojeg mišljenja, ti se postupci moraju provoditi, među ostalim, uz poštovanje niza obveznih rokova.

51 Tako članak 21. stavak 1. Uredbe Dublin III propisuje da se zahtjev za prihvat mora podnijeti što je prije moguće, a u svakom slučaju u roku od tri mjeseca od datuma na koji je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu. Neovisno o tom prvom roku, u slučaju pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u vezi s podacima upisanima u skladu s člankom 14. Uredbe Eurodac, taj se zahtjev mora podnijeti u roku od dva mjeseca od primitka tog rezultata.

52 U tom pogledu valja navesti da je zakonodavac Unije definirao učinke isteka rokova navodeći u članku 21. stavku 1. trećem podstavku Uredbe Dublin III da kada se navedeni zahtjev ne podnese u navedenim rokovima, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu postaje odgovorna država članica u kojoj je zahtjev podnesen.

53 Iz toga slijedi da iako je cilj odredaba članka 21. stavka 1. te uredbe utvrditi postupak prihvata, one također pridonose, kao i kriteriji sadržani u poglavlju III. navedene uredbe, određivanju odgovorne države članice u smislu te uredbe. Stoga se nakon isteka rokova propisanih u tim odredbama ne može valjano donijeti odluka o transferu u drugu državu članicu nego što je to ona u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

54 Na taj način navedene odredbe odlučujuće pridonose ostvarenju cilja brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu, koji se navodi u uvodnoj izjavi 5. Uredbe Dublin III, jamčeći da se u slučaju kašnjenja u provedbi postupka prihvata razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu provodi u državi članici gdje je taj zahtjev bio podnesen kako se donošenjem i izvršenjem odluke o transferu ne bi previše odgodilo to razmatranje.

55 U tim okolnostima, kako bi se osiguralo da se sporna odluka o transferu donese uz ispravnu primjenu postupka prihvata predviđenog tom uredbom, sud koji odlučuje o pravnom lijeku protiv odluke o transferu mora moći ispitati navode podnositelja zahtjeva za azil koji se poziva na povredu odredaba iz članka 21. stavka 1. navedene uredbe (vidjeti analogijom presudu od 7. lipnja 2016., Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, t. 26.).

56 Taj se zaključak ne može dovesti u pitanje argumentom koji ističu vlada Ujedinjene Kraljevine i Komisija, prema kojem postupovno obilježje tog pravila znači da se na njega ne može pozivati u okviru pravnog lijeka predviđenog u članku 27. stavku 1. te iste uredbe.

57 Naime, uz ono što je već izloženo u točki 53. ove presude, valja navesti da se u članku 27. Uredbe Dublin III uopće ne razlikuju pravila na koja se može pozivati u okviru pravnog lijeka koji je njime predviđen i nadzor nad primjenom navedene uredbe, na koji se općenito upućuje u uvodnoj izjavi 19. te uredbe.

58 Uostalom, ograničavanje opsega sudske zaštite koju nudi Uredba Dublin III, na koju se na taj način poziva, ne bi bilo dosljedno s ciljem jačanja zaštite koju uživaju podnositelji zahtjeva za međunarodnu zaštitu, koji je izražen u uvodnoj izjavi 9. te uredbe, s obzirom na to da se pojačana zaštita prije svega očituje u dodjeli bitnih postupovnih jamstava tim podnositeljima zahtjeva (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 47. do 51.).

59 Okolnost koju u svojem drugom pitanju navodi sud koji je uputio zahtjev, a to je da bi zamoljena država članica bila spremna prihvatiti dotičnu osobu unatoč isteku rokova propisanih u članku 21. stavku 1. navedene uredbe, ne može biti odlučujuća.

60 Naime, budući da se pravni lijek predviđen u članku 27. stavku 1. Uredbe Dublin III načelno može koristiti samo u situaciji kada je zamoljena država članica suglasna s tim prihvatom, bilo izričito u skladu s člankom 22. stavkom 1. te uredbe bilo prešutno na temelju njezina članka 22. stavka 7., ta okolnost općenito ne može ograničiti opseg sudske zaštite predviđene u navedenom članku 27. stavku 1. (vidjeti u tom smislu današnju presudu, A. S., C-490/16, t. 33. i 34.).

61 Usto, kad je posebno riječ o članku 21. stavku 1. navedene uredbe, valja naglasiti da njegov treći podstavak u slučaju isteka rokova propisanih u dva prethodna podstavka predviđa *ex lege* prijenos odgovornosti na državu članicu u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu, pri čemu se taj prijenos ne uvjetuje nikakvim odgovorom zamoljene države članice.

62 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo i drugo pitanje valja odgovoriti da članak 27. stavak 1. Uredbe Dublin III, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 19., treba tumačiti na način da se podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu može pozivati, u okviru pravnog lijeka protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, na istek roka propisanog u članku 21. stavku 1. navedene uredbe, i to čak u slučaju kada ga je zamoljena država članica spremna prihvatiti.

### *Četvrto pitanje*

63 Svojim četvrtim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 21. stavak 1. Uredbe Dublin III tumačiti na način da se zahtjev za prihvat može valjano podnijeti nakon što su protekla tri mjeseca od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu u slučaju kada je zahtjev za prihvat podnesen u roku od dva mjeseca od primitka pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u smislu te odredbe.

64 Valja podsjetiti da se na temelju članka 21. stavka 1. prvog podstavka Uredbe Dublin III zahtjev za prihvat mora podnijeti što je prije moguće, a u svakom slučaju u roku od tri mjeseca od datuma na koji je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

65 Članak 21. stavak 1. drugi podstavak te uredbe propisuje da se, neovisno o članku 21. stavku 1. prvom podstavku navedene uredbe, u slučaju pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u vezi s podacima upisanima u skladu s člankom 14. Uredbe Eurodac taj zahtjev podnosi u roku dva mjeseca od primitka tog rezultata.

66 Članak 21. stavak 1. treći podstavak Uredbe Dublin III navodi da „[k]ada se zahtjev za prihvat podnositelja ne podnese u rokovima utvrđenim u prvom i drugom podstavku, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je država članica u kojoj je zahtjev podnesen”.

67 Dakle, iz samog teksta potonje odredbe proizlazi da se zahtjev za prihvat obavezno mora podnijeti unutar rokova propisanih u članku 21. stavku 1. te uredbe, što podrazumijeva da se u svakom slučaju ne može podnijeti nakon što su protekla tri mjeseca od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, pri čemu primitak pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac ne omogućava prekoračenje tog roka.

68 To utvrđenje potvrđuje kontekst u kojem se nalazi članak 21. stavak 1. navedene uredbe, kao i njezini ciljevi, koje valja uzeti u obzir radi tumačenja te odredbe.

69 Naime, specifičan rok propisan u članku 21. stavku 1. drugom podstavku Uredbe Dublin III primjenjuje se samo u slučaju primitka pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u vezi s podacima upisanima u skladu s člankom 14. Uredbe Eurodac, odnosno pozitivnog rezultata u odnosu na daktiloskopske podatke prikupljene prilikom nezakonitog prelaska vanjske granice.

70 Doista, iz točke 7. dijela I. popisa A u Prilogu II. Uredbi br. 1560/2003 proizlazi da je takav pozitivan rezultat dokaz nezakonitog prelaska vanjske granice u smislu kriterija navedenih u članku 13. stavku 1. Uredbe Dublin III. Dakle, primjenom članka 22. stavka 3. točke (a) podtočke i. te uredbe, taj rezultat jest formalni dokaz koji određuje odgovornost na temelju tog kriterija sve dok nije osporen dokazima o suprotnom.

71 Stoga primitak pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac, koji je naveden u članku 21. stavku 1. drugom podstavku navedene uredbe, pojednostavljuje postupak određivanja odgovorne države članice u odnosu na slučajeve u kojima takav rezultat nije primljen.

72 Prema tome, ta okolnost može opravdati primjenu, ovisno o slučaju, kraćeg roka od tri mjeseca iz članka 21. stavka 1. prvog podstavka te uredbe, a ne dodatnog roka koji bi se dodao tom roku.

73 Osim toga, tumačenje članka 21. stavka 1. Uredbe Dublin III u točki 67. ove presude sukladno je s ciljem brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu, koji je naveden u uvodnoj izjavi 5. te uredbe, jer jamči da se zahtjev za prihvat ne može valjano podnijeti nakon što su istekla tri mjeseca od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

74 Posljedično, na četvrto pitanje valja odgovoriti da članak 21. stavak 1. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da se zahtjev za prihvat ne može valjano podnijeti nakon što su protekla tri mjeseca od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, čak i ako je zahtjev za prihvat podnesen u roku od dva mjeseca od primitka pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u smislu te odredbe.

***Peto pitanje***

75 Uvodno valja navesti da iz odluke kojom se upućuju prethodna pitanja proizlazi da su potvrda o prijavi kao tražitelja azila, njezina preslika odnosno glavne informacije koje su u njoj bile sadržane pristigle u Ured, koji je u Njemačkoj tijelo zaduženo za izvršenje obveza koje proizlaze iz Uredbe Dublin III, više od tri mjeseca prije nego što je podnesen zahtjev za prihvat, a da je dotični državljanin treće zemlje svoj formalni zahtjev za azil podnio manje od tri mjeseca prije nego što je podnesen taj zahtjev za prihvat.

76 U tim okolnostima treba smatrati da sud koji je uputio zahtjev svojim petim pitanjem u biti pita treba li članak 20. stavak 2. te uredbe tumačiti na način da se zahtjev za međunarodnu zaštitu smatra podnesenim kada pisani dokument, koji je pripremilo javno tijelo i koji potvrđuje da je državljanin treće zemlje zatražio međunarodnu zaštitu, pristigne tijelu zaduženom za izvršenje obveza koje proizlaze iz navedene uredbe te, ovisno o slučaju, kada samo glavne informacije sadržane u takvom dokumentu, ali ne i taj dokument ili njegova preslika, pristignu tom tijelu, odnosno, naprotiv, smatra li se da je takav zahtjev podnesen jedino u trenutku podnošenja formalnog zahtjeva za azil.

77 Članak 20. stavak 2. Uredbe Dublin III propisuje da se smatra da je zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen kada obrazac koji je podnio podnositelj zahtjeva, ili izvješće koje su pripremila tijela, dođe do nadležnih tijela predmetne države članice.

78 Budući da se pisani dokument koji su pripremila tijela ne može smatrati obrascem koji je podnio podnositelj zahtjeva, radi odgovora na peto pitanje treba, dakle, utvrditi može li se dokument poput onoga o kojemu je riječ u glavnom postupku smatrati „izvješćem koje su pripremila tijela” u smislu te odredbe.

79 U tom pogledu treba navesti da iako izričaj koji je upotrijebio zakonodavac Unije jasno upućuje na pisani dokument koji su pripremila tijela, on ne sadržava nikakvo pojašnjenje u odnosu na postupak koji treba provesti radi pripreme tog dokumenta ili informacije koje on mora sadržavati.

80 Doista, uporaba izraza „izvješće” ili ekvivalentnog izraza u verzijama na njemačkom, španjolskom, francuskom, talijanskom, nizozemskom ili rumunjskom jeziku može upućivati na pretpostavku da taj dokument nužno mora imati poseban oblik.

81 Međutim, izraz koji je uporabljen u drugim jezičnim verzijama, poput verzija na danskom, engleskom, hrvatskom, litavskom ili švedskom jeziku, kako bi se odredio dokument koji pripremaju tijela, koji se navodi u članku 20. stavku 2. Uredbe Dublin III, ne sadržava jasnu naznaku o obliku koji bi taj dokument trebao imati.

82 Doista, prema ustaljenoj sudskoj praksi, odredbe prava Unije moraju se tumačiti i primjenjivati ujednačeno, s obzirom na verzije sastavljene na svim jezicima Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 8. prosinca 2005., Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, t. 31.).

83 Usto, radi tumačenja prve rečenice stavka 2. članka 20. te uredbe, treba uzeti u obzir kontekst u kojem se ona nalazi i ciljeve navedene uredbe.

84 U tom pogledu, kao prvo, valja navesti da ta odredba u drugoj rečenici pojašnjava da, u slučaju zahtjeva koji se ne podnosi u pisanom obliku, vrijeme između izjave o namjeri i pripreme izvješća mora biti što je moguće kraće, čime se nastoji navesti, s jedne strane, da priprema tog izvješća predstavlja u biti formalnost koja je namijenjena za bilježenje namjere državljanina treće zemlje da zatraži međunarodnu zaštitu i, s druge strane, da se ostvarenje te pripreme ne smije odgađati.

85 Kao drugo, iz članka 20. stavka 1. te uredbe proizlazi da postupak za određivanje odgovorne države članice započinje čim je u državi članici prvi put podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

86 Mehanizmi uspostavljeni Uredbom Dublin III radi objedinjavanja nužnih elemenata u okviru tog postupka namijenjeni su, dakle, za primjenu nakon podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

87 Uostalom, članak 4. stavak 1. te uredbe izričito propisuje da se nakon podnošenja takvog zahtjeva podnositelj zahtjeva mora obavijestiti, među ostalim, o kriterijima za određivanje odgovorne države članice, organizaciji osobnog intervjua i mogućnosti davanja informacija nadležnim tijelima. Također, iz članka 6. stavka 4. navedene uredbe proizlazi da se nakon podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu moraju provesti mjere potrebne za identifikaciju članova obitelji, braće i sestara ili rođaka maloljetnika bez pratnje na državnom području država članica, osobito radi primjene kriterija iz članka 8. te uredbe za određivanje odgovorne države članice u slučaju kada je podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu maloljetnik bez pratnje.

88 Iz toga slijedi da nadležno tijelo radi učinkovitog pokretanja postupka za određivanje odgovorne države članice mora nedvosmisleno biti obaviješteno o činjenici da je državljanin treće zemlje zatražio međunarodnu zaštitu pri čemu nije nužno da pisani dokument koji je u tu svrhu pripremljen ima točno određen oblik ili da sadržava dodatne elemente koji su relevantni za primjenu kriterija utvrđenih Uredbom Dublin III ili, *a fortiori*, za razmatranje merituma zahtjeva za međunarodnu zaštitu. U tom stadiju postupka također nije nužno da je već organiziran osobni intervju.

89 Tu ocjenu potvrđuje analiza pripremnih akata za Uredbu br. 343/2003, čiji je članak 4. stavak 2. preuzet bez bitne promjene u članku 20. stavku 2. Uredbe Dublin III.

90 Naime, iz izloženog obrazloženja Komisijina prijedloga (COM(2001) 447 *final*), koje je dovelo do donošenja Uredbe br. 343/2003, proizlazi, s jedne strane, da se mora smatrati da je zahtjev za azil stvarno podnesen čim je nadležno tijelo potvrdilo namjeru podnositelja zahtjeva za azil i, s druge strane, da je članak 4. stavak 2. te uredbe preuzet iz članka 2. Odluke br. 1/97 od 9. rujna 1997., Odbora uspostavljenog člankom 18. Dublinske konvencije od 15. lipnja 1990. o određenim odredbama za provedbu Konvencije (SL 1997., L 281, str. 1.). Uistinu, potonji članak propisivao je u stavku 1. da se smatra da je zahtjev za azil podnesen „nakon što su tijela predmetne države članice primila pisani trag u tom smislu – i to, ovisno o slučaju, obrazac koji podnosi podnositelj zahtjeva za azil ili izvješće koje su pripremila tijela”.

91 Kao treće, učinkovitost određenih važnih jamstava dodijeljenih podnositeljima zahtjeva za međunarodnu zaštitu bila bi ograničena ako primitak pisanog dokumenta, poput onog o kojemu je riječ u glavnom postupku, ne bi bio dostatan pojavni oblik podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

92 Takvo bi tumačenje prouzročilo ne samo kašnjenje u provedbi mjera za osiguranje spajanja maloljetnika s članovima njegove obitelji od koje je razdvojen, nego i produljenje trajanja zadržavanja podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu jer se najdulje razdoblje zadržavanja u iščekivanju podnošenja zahtjeva za prihvat računa, u skladu s člankom 28. stavkom 3. Uredbe Dublin III, od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

93 Kao četvrto, Uredba Dublin III pripisuje posebnu ulogu prvoj državi članici u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu. Tako je primjenom članka 20. stavka 5. te uredbe ta država članica u načelu dužna ponovno prihvatiti podnositelja zahtjeva koji se nalazi u drugoj državi članici sve dok se ne okonča postupak određivanja odgovorne države članice. Usto, iz članka 3. stavka 2. navedene uredbe proizlazi da je, kada na temelju kriterija navedenih u toj uredbi nije moguće odrediti nijednu odgovornu državu članicu, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna prva država članica u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

94 Radi osiguranja, među ostalim, djelotvorne primjene tih odredaba, članak 9. stavak 1. Uredbe Eurodac propisuje da se otisci prstiju svakog podnositelja zahtjeva za azil načelno moraju poslati u sustav Eurodac ne kasnije od 72 sata nakon podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, kako je utvrđeno u članku 20. stavku 2. Uredbe Dublin III.

95 U tim bi okolnostima stajalište da dokument poput onoga o kojemu je riječ u glavnom postupku nije „izvješće” u smislu te odredbe omogućilo u praksi državljanima trećih zemalja da napuste državu članicu u kojoj su zatražili međunarodnu zaštitu te da je ponovno zatraže u drugoj državi članici, pri čemu ih se zbog tog razloga ne bi moglo transferirati u prvu državu članicu te ne bi bilo moguće utvrditi trag njihova početnog zahtjeva uporabom sustava Eurodac. Takva bi situacija mogla ozbiljno utjecati na funkcioniranje Dublinskog sustava dovodeći u pitanje poseban status koji Uredba Dublin III dodjeljuje prvoj državi članici u kojoj je bio podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

96 Kao peto, stajalište da je dokument poput onoga o kojemu je riječ u glavnom postupku „izvješće” u smislu članka 20. stavka 2. Uredbe Dublin III sukladno je s ciljem brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu, koji se navodi u uvodnoj izjavi 5. te uredbe, s obzirom na to da takvo tumačenje osigurava da postupak određivanja odgovorne države članice započne što je prije moguće, pri čemu se ne mora trpjeti kašnjenje zbog ispunjavanja formalnosti koja nije nužna za potrebe vođenja tog postupka. Nasuprot tomu, taj bi cilj bio ugrožen ako bi datum početka navedenog postupka ovisio jedino o izboru koji provodi nadležno tijelo, kao što je to dogovaranje sastanka radi provedbe osobnog intervjua.

97 S obzirom na sve te elemente, pisani dokument poput onoga o kojemu je riječ u glavnom postupku, koji je pripremilo javno tijelo i kojim se potvrđuje da je državljanin treće zemlje zatražio međunarodnu zaštitu, mora se smatrati „izvješćem” u smislu članka 20. stavka 2. te uredbe.

98 S obzirom na ulogu te odredbe u sustavu koji je uspostavljen navedenom uredbom i na njezin cilj, kao što to proizlazi iz prethodnih razmatranja, slanje glavnih informacija sadržanih u takvom dokumentu nadležnom tijelu mora se smatrati slanjem izvornika ili preslike tog dokumenta tom tijelu. To je slanje dakle dostatno kako bi se smatralo da je zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen.

99 Te zaključke ne može dovesti u pitanje argument koji ističu njemačka vlada i vlada Ujedinjene Kraljevine, prema kojem bi prije svega trebalo uzeti u obzir razlikovanje između „podnošenja” i „[ulaganja]” zahtjeva za međunarodnu zaštitu koje proizlazi iz članka 6. Direktive o postupcima.

100 Naime, prije svega valja utvrditi da nije odlučujuće ispitivanje izričaja koji je u pogledu tog razlikovanja korišten u različitim aktima koji se odnose na zajednički europski sustav azila, a kamoli da treba detaljno pojašnjavati doseg tog razlikovanja. Tako članak 18. stavak 1. Uredbe Dublin III u više jezičnih verzija jednako upućuje na ulaganje i na podnošenje zahtjeva za međunarodnu zaštitu, dok u drugim jezičnim verzijama upućuje isključivo ili na ulaganje ili na podnošenje takvog zahtjeva. Također, u Direktivi 2013/33 ti se izrazi različito upotrebljavaju u različitim jezičnim verzijama njezina članka 6. stavka 1., članka 14. stavka 2. i članka 17. stavka 1.

101 Nadalje, iako članak 6. stavak 4. Direktive o postupcima i članak 20. stavak 2. Uredbe Dublin III sadržavaju bitne sličnosti, te se odredbe ipak razlikuju, osobito u tome što prvonavedena odredba predviđa da se dokument koji su pripremila tijela uzme u obzir samo ako je to predviđeno nacionalnim pravom. Usto, članak 6. stavak 4. Direktive o postupcima predstavlja iznimku od pravila sadržanog u njezinu članku 6. stavku 3., pri čemu ne postoji ekvivalentno pravilo u Uredbi Dublin III.

102 Naposljetku, članak 6. stavak 4. Direktive o postupcima i članak 20. stavak 2. Uredbe Dublin III dio su različitih postupaka koji imaju vlastite zahtjeve i koji podliježu, osobito u pogledu rokova, različitim sustavima, kao što to propisuje članak 31. stavak 3. Direktive o postupcima.

103 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na peto pitanje valja odgovoriti da članak 20. stavak 2. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da se zahtjev za međunarodnu zaštitu smatra podnesenim kada pisani dokument, koji je pripremilo javno tijelo i koji potvrđuje da je državljanin treće zemlje zatražio međunarodnu zaštitu, pristigne tijelu zaduženom za izvršenje obveza koje proizlaze iz te uredbe i, ovisno o slučaju, kada samo glavne informacije sadržane u takvom dokumentu, ali ne i taj dokument ili njegova preslika, pristignu tom tijelu.

### *Treće, šesto, sedmo i osmo pitanje*

104 Uzimajući u obzir odgovore na druga pitanja, ne treba odgovarati na treće, šesto, sedmo i osmo pitanje.

## Troškovi

105 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

1. **Članak 27. stavak 1. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 19., treba tumačiti na način da se podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu može pozivati, u okviru pravnog lijeka protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, na istek roka propisanog u članku 21. stavku 1. navedene uredbe, i to čak u slučaju kada ga je zamoljena država članica spremna prihvatiti.**

2. **Članak 21. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da se zahtjev za prihvat ne može valjano podnijeti nakon što su protekla tri mjeseca od podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, čak i ako je zahtjev za prihvat podnesen u roku od dva mjeseca od primitka pozitivnog rezultata iz sustava Eurodac u smislu te odredbe.**

3. **Članak 20. stavak 2. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da se zahtjev za međunarodnu zaštitu smatra podnesenim kada pisani dokument, koji je pripremilo javno tijelo i koji potvrđuje da je državljanin treće zemlje zatražio međunarodnu zaštitu, pristigne tijelu zaduženom za izvršenje obveza koje proizlaze iz te uredbe i, ovisno o slučaju, kada samo glavne informacije sadržane u takvom dokumentu, ali ne i taj dokument ili njegova preslika, pristignu tom tijelu.**

Potpisi